

רגעים

מאקדונאלד בועדת המאנדאטים

המיניסטר נשאל. המיניסטר עונה.
 בתלון סתני
 הנוף השניצי.
 המיניסטר נראה פה עוף ומענה,
 הוא מביט בשעון, הוא סופר ומונה:
 שעה,
 שתי שעות,
 שתי שעות וחצי!

ונמאם לו מאה פעמים ואחת
 לבאר ולנמק בישרות מסמכה,
 ש"הספר" מתאים בדיוק למנדט,
 ושבלפור עצמו, לו עין בו מעט,
 היה קם
 ובוכה משמחה.

ונמאם לו מאה פעמים ושלש
 לנגב הסברה על גבי הסברה.
 הנציגים מקשיבים ומניעים לה ראש,
 ובשעה שנדמה — הי, כבשת כבש...
 זה מתחיל מבראשית ברא...

המיניסטר עוף. השעות זוחלות.
 ושומעיו לא עיפו מלשאול שאלות.
 ומולו, בתלון, סתיבת לה שוין,
 ומרגיש המיניסטר — לבו מתכווץ,
 בקשביו: עוד צפוי לי אולי אמר-חג,
 בישיבות בית הדין העליון בהאג...

ורוצה הוא לפתע, בלשון בני אדם,
 להגיד לנציגים השומעים לו דומם:

רבותי,

קבר יגענו וגם צמאנו
 ואין עוד מוצא אף פרחב קדק.
 האמינו...

בינינו לבין עצמנו...

האינני מבין כי אתכם העדק?

ממשלתנו שלהתני הלם מרחוק

פי אנגלית היא

ולא נרמנית-אישלוקית,

כי אמור לה חוזים לדפיר ולמחוק

ואמור לה פיזם לעבוד על החק,

ללא פרוצדורה וקית...

אך את זאת דמיניסטר אמר לא אמר,

רק הוסיף הזכחות, נמוקים וחקים,

וחשב בלבו: המצחיק בדבר

הוא שאלה שומעים ואינם צוחקים.